

Α [Λ] (ἀρχ. λάβδα, μετγ. λάμβδα και λά). Ενδέκατον γραμμα τοῦ ἑλλ. αλφαρχήτου, σε τὸν 17 συμφώνων (μίσθισμαν-ύγρον). — Ως ἀριθμητ. σύμβολος: Λ', λ' = 30, η τριακοστός. Λ, λ = 30.000, η τριακαντάκις χιλιοστός: λατιν. L, λ = 50 και £ 50.00. Διὰ τοῦ λατιν. L, (συνήθεστ. £) παρεσταται βραχυγραφικῶς η λίρα 'Αγγλιας.

Δα [la]. — Μουσικός φθόργον (θερ τῆς κλιμακος τοῦ ντόρ' χρησιμοποιεῖται διευθυνθεῖς ως βάσις διὰ τοῦ χόρου. διευθυντικά τῶν ὄργανων (λα $\frac{3}{4}$ = 4:5 διπλοὶ πλημοὶ). — Χημικ. σύμβολον τοῦ στοιχείου λαίθανον (Π.α.).

Δααρχία Στρατ. σώματα Αιγυπτίων πεζῶν και ἵππων (3' αἰών π. Χ.).

Δααρχος [η Λέαρχος]. Τύρχννος τῆς Κυρήνης (5' αἰών π. Α.). Κατέλαβε τὴν ἔξουσίαν δοκοφονήσας τὸν ἀειφόρον τοῦ Βασιλέως Ἀρκεσιλαού, ἀλλ' εδολοφονγήθη και αὐτὸς ὑπὸ τῆς χήρας ἐκέινου Εριξοῦ.

Δάδα. Γλη. τετρικύτα ἐκχειρομενη ἀπὸ τῶν ἑνεογόνων ἡρματισίων (βλ. λ.).

Δάδα [τ. Λαβανίτσα]. Χ. ἐπ Κοζάνης (n. 664). ἔργα κοινωνικτικά.

Δαβάλ [Πετρος Laval]. Γαλλικός πολιτικός πονθητικούργευσας, τῷ 1929-31.

Δαβαλέτ [Ιωάνν. Παριζ de la Valette] (1494-1568). Μέγας παγιεύσας τῶν πιποτών της Μάλτας, λιδρυτής τῆς ἐπὶ τῇ νήσῳ ὄχυρᾶς πόλεως Βαλέττας (La Valette).

Δαβαλλιέ [Λουΐζα de Lavallière] (1644-1710). Ερωμένη η Δουζούζενου ΙΔ' τῆς Γαλλίας, μ.θ' οὐ

ἀπέκτησε 4 νομιμοποιηθέντα τέκνα. Τηο σκλεισθεῖσα ὑπὸ τῆς Καστριτές Μοντεσπάνη πατεσύρητε εἰς μοναστήριον, διου ἑγροφεν «Ἀναμνήσεις, ἐπιλογής και προσευχας».

Δάβαν Ἄθελρος; τῆς συζύγου τοῦ Ἀθελάμη Ρεβέκκας. Τάξις δύο θυγατέρας αὐτοῦ, Λείαν και Ραχήλ, ἐλαχέσι συζύγους ἐπιακούσι.

Δαβαντίς [κοιν. λαβαντά και λεβάντα]. Φυτόν (οικογ. χειλανθίδων) τοῦ ἐποίου φυονται ἐπειδή Ἐλλάδι δύο εἴσοδαι είδη: Λ. και στοιχάς και Δ. επιστάχυς. Τό αιθερίον αὐτῶν ἐλασιν χρησιμεύει ἐλαϊς εἰστήν σαπωνοποιεῖν.

Δαβαρα (τα) [τ. Σαλτήν. κοινοί]. Χ. ἐπ. Διδυμοτείχου νομ. Εβρου (κ. 2000). Εδρα κοινωνίης.

Δαβαρον. Σηματικός ἀρχικῶς τοῦ ρωμαϊκού (παπικοῦ labarum), ἐν Βούζαντῳ φέδε, ἀπὸ τοῦ Μ. Κονσταντίνου, βασιλική σηματική (flamula). Απὸ ταύτης προήλθον τὰ λαβαρά τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ περιττόμενα κατὰ τὰς λιτανείας και τὰς τελετάς.

Δαβάτερ [Ιωάνν. Γάσπαρ Lavater] (1743-1801). Ελβετός θεολόγος και μυστικιστής, γνωστός ἐπισημαντικός δια τὰς της φυσιογνωμικῆς αξιολόγους μιλέτας τοῦ

Λουΐζα Δαβαλλιέ
η Δουζούζενου ΙΔ'

τῆς Γαλλίας, μ.θ' οὐ

Λαβαντίς

Δαβαρον ναοῦ